

Gyermek Jézusról nevezett Teréz írásainak tematikus olvasása
a 2023-2025. közötti terézi évfordulókhoz kapcsolódóan
2024: B és C Kéziratok

1. Füzet:
Az én hivatásom a szeretet (ÖB, 2v-3v)

Gyermek Jézusról nevezett Teréz írásainak tematikus olvasása a 2023-2025. közötti terézi évfordulókhoz kapcsolódóan

1. Füzet: Az én hivatásom a szeretet (ÖB, 2v-3v)

Javaslat a közösségi alkalomra:

1. A szöveg elolvasása
2. Az egyik résztvevő, miután korábban felkészült előadásával, bemutatja az aktuális szöveget a kommentár segítségével (és amennyiben ez szükséges, más anyagok segítségét is igénybe veheti)
3. Közösségi beszélgetés az aktuális szövegről.

Úgy lenne jó, ha már a közösségi alkalom előtt személyesen elolvassánk és átéljük Teréz szövegét.

Előzetes megjegyzés: a javasolt szöveg elolvasásának megkönnyítése érdekében arra hívjuk, hogy először olvassa el Teréz nővére, Szent Szívről nevezett Mária levelét (LC 169) és Teréz válaszána kezdetét (LT 196). A felcserélésre javasolt szövegek a 2v-3v főlíókon alapulnak.

Szent Szívről nevezett Mária levele Teréznek (LC 169)

Jézus +
Szeptember 13, vasárnap

Én kedves hógom,

Nem azért írok Önnek, mert lenne valami mondanivalóm, hanem azért, hogy valamit kapjak Öntől, aki oly közel áll a jó Istenhez, aki az Ő kiváltságos jegyese, és akire minden titkát rábízza... Jézus titkai Teréznek nagyon édesek, és én szeretném azokat újra meghallgatni. Írjon nekem egyetlen szót, mert lehetséges, hogy ez az utolsó lelkigyakorlata lesz, hiszen Jézus aranyfürtje bizonyára alig várja már, hogy összegyűjtsék. A kis Teréz számára biztosan csábító, akik odafenn vannak, úgy Jézus, mint Mária, a Papa, a Mama, a négy kis angyal, és az Ég minden szentje és minden angyal, akiket rokonául vett. Kérje meg Jézust, hogy engem is úgy szeressen, ahogyan ahogyan szereti az ő kis Terézét.

Ah! A kis Teréz nőtt és nőtt, és ennek ellenére még mindig ő a kicsi, még mindig ő a kis benjámin, még mindig ő a kedvenc, akit Jézus (ahogyan a múltban az ő kedves kis papája) a kézen fogja. Ami Önt illeti, ismét úgy megy, mint egykor, bámulva az Ég csillagait, és behunyva szemét mindarra, ami idelent van. De mennyei Jegyese nem téveszti meg jobban, mint az apja... Nem vezeti a szakadékok felé, nem hagyja, hogy elessen. Ellenkezőleg...! Gyengéden ringatja a szívén, mosolyog a ráhagyatkozásán, és ezer és ezer kincset halmoz fel neki. Nemde Jézus minden vagyona Teréznek? Ezért a kis Teréz semmi mással nem törődik, csak hogy szeresse az ő Jézusát.

Ah! Arra kérem, hogy imádkozzon sokat az ő kis keresztanyjáért, aki annyira szereti Önt, hogy ő is becsukhassa szemét minden földi dolgok előtt, és csak arra legyen gondja, hogy az égiekre tekintsen, dolgozzon a Mennyekért, és

tökéletesedjen a szeretet művészetében. Ez az az igazgyöngy (Mt 13,46), amit a kis Teréz birtokol, és az ő kis keresztanyja vele együtt szeretne gyönyörködni ebben a kincsben.

Szent Szívről nevezett Mária, rel. carm. ind.

Anyánk megengedte, hogy válaszoljon nekem (válaszlevélben)

Teréz levele Szent Szívről nevezett Mária nővérnek (LT 196)¹

1896. szeptember 13. (?)

J. M. J. T.

Jézus +

Drága Nővérem! Arra kér, írjam meg önnek annak a lelki gyakorlatnak emlékeit, amely talán életem utolsó lelki gyakorlata lesz... Mivel Anyánk is megengedi, örömmre szolgál, hogy beszélgethetek önnel, aki kétszeresen Nővérem, aki kölcsönadta nekem a hangját s akkor, mikor még lehetetlenség volt beszélnem, megígérte a nevemben, hogy egyedül Jézust fogom szolgálni... Drága kis Keresztanyám, az a gyermek szól önhöz ma este, akit ön ajánlott fel az Úrnak s aki úgy szereti, ahogy csak gyermek anyját szeretheti. Csak az Égben fogja megismerni annak a hálának a teljességét, amely most kicsordul a szívemből... Én drága Nővérem! Ön azokról a titkokról szeretne hallani, amelyeket Jézus az ön kislányára bíz; önt is beavatja ő ezekbe a titkokba, jól tudom én, – hiszen ön tanított arra, hogyan gyűjtsük egybe az isteni tanításokat – mégis, megpróbálok eldadogni néhány szót, jóllehet érzem, hogy lehetetlen emberi szóval elmondani azt, amit az emberi szív megsejteni is alig képes...

Ne higgye, hogy úszom a vigasztalásokban, ó nem! Az én vigasztalásom, hogy nem adatik számomra vigasz a földön. Anélkül, hogy megmutatná magát, anélkül, hogy a hangját hallatná, Jézus a rejtekben tanít engem; nem könyvekből, mert meg sem értem, amit olvasok, de néha egy-egy mondás, mint az is, amelyet az ima végéből merítettem, (miután lelki magányban és szárazságban maradtam) megvigasztal engem: „Íme, itt a mester, akit neked adok, majd ő megtanít mindenre, amit tenned kell. Azt akarom, hogy olvass az élet könyvéből, amelyben a Szeretet tudománya foglaltatik.” A Szeretet tudománya, ó igen! Ez a szó édesen muzsikál a lelkemben, egyesegyedül erre a tudományra vágyom. Mikor már odaadtam érte minden kincsemet, úgy érzem, mint az Énekek Éneke jegyese: hogy semmit sem adtam... Annyira megértem, hogy csakis a szeretet tehet minket kedvessé a Jó Isten előtt, hogy ez a szeretet az egyetlen jó, amire töreksem.

Jézus kedvét leli abban, hogy megmutassa nekem az egyedüli utat, amely ehhez az Isteni olvasztókemencéhez vezet s ez az út a kicsi gyermek ráhagyatkozása, aki félelem nélkül alszik el Atyjának karjaiban... „Aki egészen kicsi, jöjjön hozzám” – mondta a Szentlélek Salamon ajkaival és a Szeretetnek ugyanez a Lelke mondotta még, hogy „A kicsiny... irgalmat talál”. Az ő nevében nyilatkoztatja ki nekünk Izajás próféta, hogy az utolsó napon „Az Úr mint pásztor tereli nyáját a legelőkön, karjaiba összegyűjti a kis bárányokat és keblére öleli őket.” S mintha ennyi ígéret sem volna még elég, ugyanez a próféta, akinek az ihletett pillantása már az örökkévaló mélységekbe merül, így kiált fel az Úr nevében: „Mint ahogy az anya becézi gyermekét, úgy vigasztallak meg én titeket... Keblemen hordozlak majd

1 A szöveg a továbbiakban a Lisieux-i Szent Teréz Önéletrajza, ford. Kis Monika, Budapest, Ecclesia, 1993. elektronikus változatának változatlan átvétele (http://www.ppek.hu/konyvek/Lisieux_i_Szent_Terez_oneletrajza_1.pdf)

és térdemen becézlek titeket.” Ó drága Keresztanyám! az ilyen beszédre csak némán, csak a hála és a szeretet könnyeivel lehet válaszolni...

Ó, ha minden gyenge és tökéletlen lélek megérezné azt, amit a lelkek legkisebbike, az Ön kis Terézének a lelke érez, egyikük sem esnék kétségbe afelől, hogy feljuthat-e a szeretet hegycsúcsára, mivel Jézus nem kér nagy tetteket, csak ráhagyatkozást és hálát, mint ahogy a XLIX. zsoltár mondja: „Nincs szükségem kecskebakokra nyájaidból, mert enyém az erdők minden vadja és a dombokon legelésző barmok ezrei, ismerem a hegységek minden madarát... Ha éhes volnék, nem neked mondanám meg azt, mert a földkerekség és minden teljessége az enyém. Bikák húsát egyem-é, bakok véréét igyam-é?

A dicséret és a hála áldozatát mutassátok be Istennek.” Íme, ez minden, amire Jézus igényt tart részünkről. Neki egyáltalán nincs szüksége a műveinkre, egyesegyedül a szeretetünkre, mert ugyanez az Isten, aki kijelenti, hogy egyáltalán nincs szüksége arra, hogy megmondja nekünk, ha éhes, nem áttal egy kis vizet koldulni a samariai asszonytól. Szomjas volt... De ezekkel a szavakkal: „adj innom”, a mindenség Teremtője az ő szegény teremtményének a szeretetét kívánta. Szeretetre szomjazott... Ó, érzem, jobban, mint bármikor, hogy Jézus szomjúhozik: csak hálátlanokkal és közönyösökkel találkozik világi tanítványai között: saját tanítványai közt pedig – jaj – kevés a szív, amelyik fenntartás nélkül adja át magát neki; amelyik megérti az ő végtelen Szeretetének minden gyöngédségét.

Drága Nővérem, milyen boldogok is vagyunk mi, hogy megértjük a mi Jegyesünk legbensőbb titkait: ó, ha le akarná írni mindazt, amit azokról tud, gyönyörű lapokat olvashatnánk, de tudom, hogy szívesebben őrizi szíve mélyén a „Király titkait”. Nekem viszont azt mondja, hogy „Isten műveit hirdetni és dicsőíteni tiszteletreméltó tett. Úgy találom, igaza van, hogy hallgat és egyesegyedül csak azért írom le ezeket a sorokat, hogy örömet szerezzek velük, hiszen érzem, hogy lehetetlen földi szavakkal visszaadnom az Ég titkait s ha sok-sok oldalt teleírtam is, úgy fogom érezni, hogy még el sem kezdtem... Annyi horizontja van a végtelennek s oly változatosak az árnyalatai, hogy egyedül csak az Égi Festőművész palettája tudna engem, ennek az életnek az éjszakája után, megfelelő színekkel ellátni, hogy lefesse a csodákat, amelyeket az Úr feltár lelki szemeim előtt.

Drága Nővérem, kérte, hogy írjam le az álmomat és az én „kis doktrinámat”, ahogyan ön nevezi... Megtettem mindezt az itt következő lapokon, de oly rosszul, hogy lehetetlenségnek tartom, hogy megértse. Talán túlzottaknak fogja találni a kifejezéseimet... Ó, bocsásson meg nekem, ez az én kellemetlen stílusomhoz tartozik; biztosítom arról, hogy semmiféle túlzás nincs az én kis lelkemben, hogy ott csak béke és nyugalom van...

(Mikor írok, Jézushoz beszélek, így könnyebb kifejeznem a gondolataimat. Ami azonban – sajnos – még nem gátol meg abban, hogy nagyon is tökéletlenül fejezzem ki magamat!)

ÖB 2v-3v

Ó én Édesem! Ez a kegyelem csak bevezető akkordja volt még nagyobb kegyelmeknek, melyekkel el akartál halmozni; engedd meg, én egyetlen Szerelmem, hogy emlékeztesselek rájuk ma... egyé válásunk hatodik évfordulóján... Ó, bocsáss meg nekem, Jézus, ha eszemet veszttem, mikor végtelenbe nyúló vágyaimat és reményeimmet akarom elmondani, bocsáss meg nekem és gyógyítsd meg a lelkemet: add meg neki, amiben reménykedik!!! ...

Hogy jegyesed vagyok, ó, Jézus, hogy kármelita vagyok, hogy veled való egyesülésem által anya vagyok a lelkeknek: ennek ki kellene elégítenie engem... de

nem így van... Kétségtelenül hivatásom ez a három kiváltság, Kármelitának, Jegyesnek és Anyának lenni, s mégis, más hivatásokat is érzek magamban, érzem a Harcos, a Pap, az Apostol, az Egyházdoktor, a Mártír hivatását is, egyszóval szükségét érzem annak, vágyom arra, hogy éretted, Jézus, minden heroikus tettet megvalósítsak... Egy Keresztes Vitéz, egy Pápai Zuáv bátorságát érzem a lelkemben, csatatéren szeretnék meghalni az Egyház védelmében...

Érzem magamban a Papi hivatást; ó Jézus, micsoda szeretettel vennélek kezembe, mikor hívó szavamra leszállnál az Égből... Micsoda szeretettel adnálak a lelkeknek!... De jaj! Miközben Pap szeretnék lenni, csodálom és irigylem Assisi Szent Ferenc alázatát és hivatást érzek magamban arra, hogy kövessem őt s ne fogadjam el az Áldozópapság fenségét és méltóságát.

Ó Jézus! én szerelmem, én életem... hogyan lehetne egygé ötvözni ezeket az ellentéteket? Hogyan lehetne megvalósítani az én szegény kis lelkem vágyait?...

Ó, kicsinységem dacára is éppen úgy meg szeretném világosítani a lelkeket, mint a Proféták, a Doktorok, Apostoli hivatásom van... Szeretném bejárni a földet, hirdetni a nevedet, elültetni a hitetlen földön a Te diadalmas Keresztedet, de ó, én Édesem, egy és egyetlen misszió nem elégítene ki engem, én egyszerre szeretném az Evangéliumot hirdetni mind az öt világrészben egészen a legeldugottabb kis szigetekig... Én nemcsak néhány évig szeretnék misszionárius lenni, hanem a világ teremtésétől az idők végezetéig... De mindenekfelett a véretem szeretném kiontani érted, utolsó cseppjéig, én édes Megváltóm...

Mártírrá lenni... ez volt ifjúságom álma s ez az álom nagyra nőtt velem a kármelita magányban... De itt is érzem, hogy örülség az én álmom, mert nem tudnám magam arra korlátozni, hogy a mártíromságnak csak egy fajtája után vágyakozzam... Mindegyik kellene nekem ahhoz, hogy kielégítsen... Szeretném, ha megostoroznának és megfeszítenének, mint téged, Imádott Jegyesem... Megnyúzottan szeretnék meghalni, mint Szent Bertalan... Szeretném, ha forró olajba mártanának, mint Szent Jánost, szeretnék kiállani minden kint, amiben mártírnak valaha is része volt. Szent Ágnessel és Szent Cecíliával pallos alá szeretném hajtani a fejemet és mint Jeanne d'Arc, az én drága nővérem tette, máglyán szeretném a nevedet suttogni, ó Jézus... Ha azokra a gyötrelmekre gondolok, amelyek az Antikrisztus idejében jutnak majd osztályrészül a keresztényeknek, megremeg a szívem és szeretném, ha ezek a gyötrelmek reám várakoznának... Jézus, Jézus, ha le akarnám írni minden vágyamat, tőled kellene kölcsönvennem az élet könyvét, az számol be minden szentek cselekedeteiről és ezeket a cselekedeteket én mind valóra szeretném váltani érted...

Én Jézusom! Vajon mit felelsz az én bolondságaimra?... Van-e apróbb, tehetetlenebb lélek az enyémnél!... Azonban éppen a gyengeségem miatt tetszett úgy, neked, Uram, hogy kielégítsd az én kicsi, gyermekes vágyaimat, ma pedig más vágyakat is ki akarsz elégíteni, a mindenségnél is nagyobbakat...

Ima alatt, miközben vágyaim valósággal kőpadra vontak, felütöttem Szent Pál leveleit, hogy valamilyen választ keressek reájuk. Pillantásom a Korintusiaknak írt első levél XII. és XIII. fejezetére esett... Az elsőben azt olvastam, hogy mindnyájan nem lehetünk apostolok, proféták, doktorok stb. ... hogy az egyház különféle tagokból áll s hogy a szem ugyanakkor nem lehet kéz is... A felelet világos volt, de nem elégítette ki vágyaimat, nem teremtett bennem békét... Mint ahogy Magdolna egyre mélyebbre és mélyebbre hajolt az üres sírnál s végül is megtalálta, akit keresett, úgy én is egyre mélyebbre és mélyebbre ereszkedve semmiségem mélységeiben, oly magasra emelkedtem, hogy el tudtam érni céloimat...

Anélkül, hogy bátorságomat vesztettem volna, folytattam az olvasást és ez a mondat könnyebbülésemre szolgált: „Törekedjete a legtökéletesebb adományokra, én azonban egy még felségebb utat is mutatok nektek.” És az Apostol elmagyarázza, hogy a legtökéletesebb adományok is mennyire semmisek szeretet nélkül... Hogy a Szeretet az a felséges út, amelyik biztosan Istenhez vezet.

Végre megtaláltam a nyugalمامat... Az Egyház misztikus testét szemlélve, egyik Szent Pál leírta tagban sem ismertem magamra, jobban mondvá mindegyikben magamra akartam ismerni... A Szeretet kezembe adta a hivatásom kulcsát... Megértettem, hogy ha az Egyháznak különféle tagokból álló teste van, akkor a tagok legszükségesebbjének, legnemesebbjének sem lehet híjával; megértettem, hogy az Egyháznak van Szíve s hogy ez a Szív lángol szeretetében. Megértettem, hogy csupán a Szeretet tarthatja mozgásban az Egyház tagjait, hogy ha a Szeretet véletlenül kihalna, az Apostolok nem hirdetnék többé az Evangéliumot, a Mártírok sem akarnák már a vérüket ontani... Megértettem, hogy a Szeretet magában foglalja az összes Hivatásokat, hogy a szeretet minden, hogy átfog minden időt és minden teret... egyszóval, hogy Örökkévaló!...

És akkor túláradó, észvesztő örömben felkiáltottam: Ó Jézus, én Szerelmem... végre megtaláltam a hivatásomat, az én hivatásom a szeretet!... Igen, megtaláltam a helyemet az Egyházban és ezt a helyet Te adad nekem, Istenem... Édesanyámnak, az Egyháznak a szívében én leszek a Szeretet... így minden leszek... így meg fog valósulni az álmom!!!...

Minek észvesztő örömről beszélni? Nem, nem találó ez a kifejezés, ez inkább annak a hajósnak csendes és tiszta békéje, aki már megpillantotta a világítótornyot, azt, amelyik a kikötőbe vezérli... Ó, szeretet ragyogó Phárosa, tudom már, hogyan jutok el hozzád, megleltem annak a titkát: hogyan tegyem a lángodat a magamévá.

Én csak gyermek vagyok, gyámoltalan és gyenge, azonban éppen gyengeségem tesz elég merészé ahhoz, hogy a te Szereteted Áldozatául ajánljam fel magam, ó Jézus! Régen az Erős és Hatalmas Isten csak a tiszta és makulátlan áldozati állatot fogadta szívesen. Az Isteni Igazságosság kielégítéséhez tökéletes áldozatokra volt szükség, de a félelem törvényét a Szeretet törvénye váltotta fel és a Szeretet egészen elégő áldozatául választott engem, gyenge és tökéletlen teremtményt... Vajon nem méltó a Szeretethez, hogy így választott?... Igen, a Szeretetnek le kell hajolnia, hogy tökéletesen kielégülhessen; le kell hajolnia egészen a semmiig és tűzzé kell átváltoztatnia ezt a semmit...

Bevezetés a szöveg megértéséhez

Ez alkalommal a szövegek talán egy kissé hosszúak. Ez annak köszönhető, hogy az előzőleg olvasott két levelet bevezetesként javasoljuk, hogy jól megérthessük a kiválasztott szövegrész jelentését (LC 169 és LT 196). A váltás a B kéziratban fog megtörténni, de érdemes időt szánni ennek a két levélnek az elolvasására is.

A kármelita hivatás „nem elégíti ki” őt, szüksége van Isten válaszára: melyet Teréz az Írásokban keresett. Arról álmodott, hogy minden hivatásnak mindenhol és mindig, azok leghősiesebb formáiban megfeleljen. Szent Pál apostolnál találta meg a választ, amikor megerősítette, hogy a szeretet minden hivatást felölel.

„Én egyetlen Szerelmem” (ÖB 2v): ez volt amit Teréz, mintegy „graffiti” vésett cellája ajtajának szemöldökfájára: „Jézus az én egyetlen Szerelmem.”

„Egy Keresztes Vitéz, egy Pápai Zuáv² bátorsága” (ÖB 2v): Teréz, akárcsak mint nővére, Céline, mindig is rendelkezett ilyen harcos és lovagi hajlammal. Előszeretettel használta a katonaságra jellemző szókészletet. Mint például a 36. Versében nem habozott kimondani: „És apostolságom mezején / Harcosként vetem magam a küzdelembel!...³

„Misszionárius” (ÖB 3r): ez egyike azon hivatásoknak, melyet teljes mértékben megvalósított, hiszen 1927. december 1-jén XI. Piusz pápa a missziók és a misszionáriusok védőszentjévé nyilvánította.

„A vértanúság” (ÖB 3r): mindazon hivatások között, amelyeket Teréz magában érzett, messze a vértanúság volt a domináns. Ezekkel a vértanúkkal találkozott az itáliai zarándoklata során, de ott van kedvenc mártírja, Jeanne d'Arc is, akiről két színdarabot is írt (az elsőt és a harmadikat, RP 1 és RP 3).

„Szereteted Áldozatául ajánljam fel magam” (ÖB 3v): Teréz itt visszatér az Irgalmas Szeretetnek való felajánlásához, melyet 1895. június 9-én tett. Itt azonban inkább a gyengeséghez, a gyermekkorhoz és a kicsiséghez ragaszkodik.

„Tűzzé átváltoztatni ezt a semmit” (ÖB 3v): az A kéziratban történt egyetlen említésen kívül (ÖA 81v) a „semmi” szava egyáltalán nem tűnik fel Teréznél egészen a hit próbájáig.

A közösségi párbeszédhez:

1. *Mit mond a szöveg?* Teréz szövegében annak eredeti tartalmának és értelmének megértése.
2. *Mit mond ma nekünk a szöveg?* Megragadni a szöveg (társadalmi, egyházi, lelki) aktualitását.
3. *Mit mond nekem/nekünk a szöveg?* Aktualizálni és alkalmazni a szöveget a személyes és a közösségi életünkhöz.

Ennek az útnak az a célja, hogy lehetővé tegye, hogy Teréz hozzánk szóljon, vitába szálljon velünk, bátorítson, és úgy fogadjuk őt, hogy megvilágosítsa és megerősítse személyes és közösségi utunkat. A javasolt kérdések csak útmutatók, és arra szolgálnak, hogy kísérje személyes elmélkedésünket és a közösségi eszmecserét.

Kérdések:

1. Melyik az az alapvető kérdés, amelyet Teréz feltesz, amikor szembesül a hit próbájával? Bennünk is lakozik ez a kérdés? Az életutunk során mikor tör a felszínre?
2. Mi az én alapvető hivatásom? Hogyan és mikor fejeződik ki a legkitartóbban? A mi kármelita hivatásunkban az Egyház milyen konkrét helyet foglal el?
3. Mi erősíti meg Terézt abban, hogy hivatása a szeretetre valóban hiteles és Isten ajándéka?

2 A Pápai Zuáv zászlóalj 1861. január 1-jén jött létre a francia hadsereg zuáv csapatainak mintájára, akiknek egzotikus egyenruhája igen népszerű volt a 19. század második felében. 1867. január 1-jén vált ezreddé. Főként francia, belga és holland önkéntesekből állt, akik a Pápai Állam védelmére érkeztek, melynek létét fenyegette a megvalósuló olasz egység.

3 Kis Szent Teréz: Versek és imák. Fordította: Katalin Ildikó OCD. Sarutlan Kármelita Nővérek, Magyarország, 2023. 180.